

det Sted eller i den Egn, hvor Forbrydelsen er begaaet. Retten bør altsaa være mere ambulante, synes jeg, og være villig til at flytte ud og paakende Sagen paa det paagældende Sted.

Det forekommer mig ogsaa, at den Ordning bliver lettere at gennemføre ved, at man nu efter Forslaget indfører den Praksis, at den lokale Dommer kan gøre det ud for den tredje af Landrettens Dommere, saaledes at det kun er 2 af Landsrettens Dommere, der skal rejse. Det gør Sagen simplere og lettere at praktisere, og det forekommer mig derfor, det i alle Henseender vil være lettere at ordne den paa denne Maade.

Der er ingen Tvivl om, at Befolkningen vil være bedre tjent med, at Dommerne kommer ud til den, end med, at alle de, der er interesserede i Sagen, skal rejse til Viborg eller til det andet Sted, hvor Landsretten har Sæde. Men jeg tror ogsaa, Dommerne vil have Udbytte af denne Ordning. Der er ingen Tvivl om, at de Dommere, der stadig sidder i Viborg, har ikke saa let ved at sætte sig ind i Sagerne og forstaa de Forhold, hvorunder Forbrydelsen er begaaet, og hvorunder den lokale Dommer har paakendt Sagen, som hvis de kommer ud i Landet og ser og hører, hvad Befolkningen mener derude, og undersøger nøjere, hvorledes hele Sagen er forløbet. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at det var rædsomt at sidde i Viborg hele sit Liv og ikke komme ud i Verden og se sig om og høre, hvad andre Mennesker mener. Alene af den Grund kunde det være nyttigt, at Retten blev ambulante og kom ud til de Steder, hvor de lokale Domstole sidder. Men først og sidst mener jeg rigtignok, det er Befolkningen, der har Krav paa, at Retten kommer til dem, saa at de ikke skal rejse alt for langt efter Domstolene.

Det vilde ikke være nogen Trøst for Vestjylland, hvis man, som det ærede Medlem Hr. Knud Hansen talte om, skulde holde Ting i Aalborg, Aarhus og Kolding, thi om Folk fra Vestjylland, fra Varde eller Skern f. Eks., skulde rejse til Kolding, til Viborg eller til Aarhus, kunde da endelig være revnende ligegyldigt; det vil ikke spille nogen Rolle med Hensyn til Spørgsmaalet om Tid eller om Vej, saa paa den Maade kan dette Spørgsmaal ikke løses. Hvis man saaledes dannede mange Domstole i Jylland, vilde det desuden bevirke, at det blev ganske smaa Domstole med ret faa Dommere hvert Sted, og jeg kunde tænke mig, at det var heldigere med nogle

større Landsretter, hvor flere Dommere kunde drøfte de forskellige Spørgsmaal og derigennem komme til et bedre Resultat, end de 3 eller 4 lokale Dommere paa hvert Sted vilde komme til.

Jeg mener altsaa, at i Stedet for at indføre denne Ordning skulde man gøre, som jeg har sagt: lade Landsretten rejse ud til Aastedet og paadømme Sagen der. Jeg ved jo nok, at man i Østkystens Byer, hvor der er Nævningeting, har opført nogle meget store Retsbygninger, navnlig det konservative Bystyre i Kolding har faaet opført en meget stor og kostbar Bygning. Der er dog den Trøst, at det konservative Styre i Kolding har været klogere end det konservative Styre i de to Amter, som er Parthavere i Bygningen, og at de mere kloge ogsaa her har narret de mindre kloge, saaledes at Byen ikke er kommet til at betale det meste. Men i det hele har man her ødslet med Pengene, hvilket viser, at man aldrig skal vælge konservativt Bystyre, for det ødsler alt for meget med Samfundets Midler. Men selv om de nu har faaet dyre Bygninger paa disse Steder, kan det dog ikke være Meningen, at Folk skal rejse lange Veje, for at disse Bygninger kan blive brugt. Det maa Byerne virkelig se at klare, som de kan, og det forekommer mig naturligt, at man indretter sig praktisk og saaledes, at hele Befolkningen kan faa Gavn af det.

Jeg mener altsaa, at det er de, om jeg saa maa sige, ambulante Landsretter, vi trænger til. Det glædede mig derfor, at det ærede Medlem Hr. Pürschel, som er noget sagkyndig paa dette Omraade, udtalte sig for, at Landsretten i højere Grad end hidtil skal kunne rejse ud og sætte Retten paa Aastedet. Jeg vil da gerne henstille til den højtærede Justitsminister og til det Udvalg, som bliver nedsat om denne Sag, at man arbejder hen til ikke bare at bevare Søndre Landsret, saaledes som det nu er foreslaet, men ogsaa til, at vi, Stifbørnene i Vestjylland og andre Steder i Landet, hvor der er langt til Domstolene, i højere Grad end hidtil faar Landsretten ud til os, i Stedet for at vi, naar der er Retssager at afgøre, skal rejse til den.

Det blev af det ærede Medlem Hr. Rytter udtalt, at det vilde blive bekesteligt at lave en saadan Ordning. Det tror jeg nu aldeles ikke, men jeg vil sige, at hvis det gør det, er de Penge givet godt ud. Retsplejen koster overordentlig meget i Forvejen, og det gjorde da ikke noget,